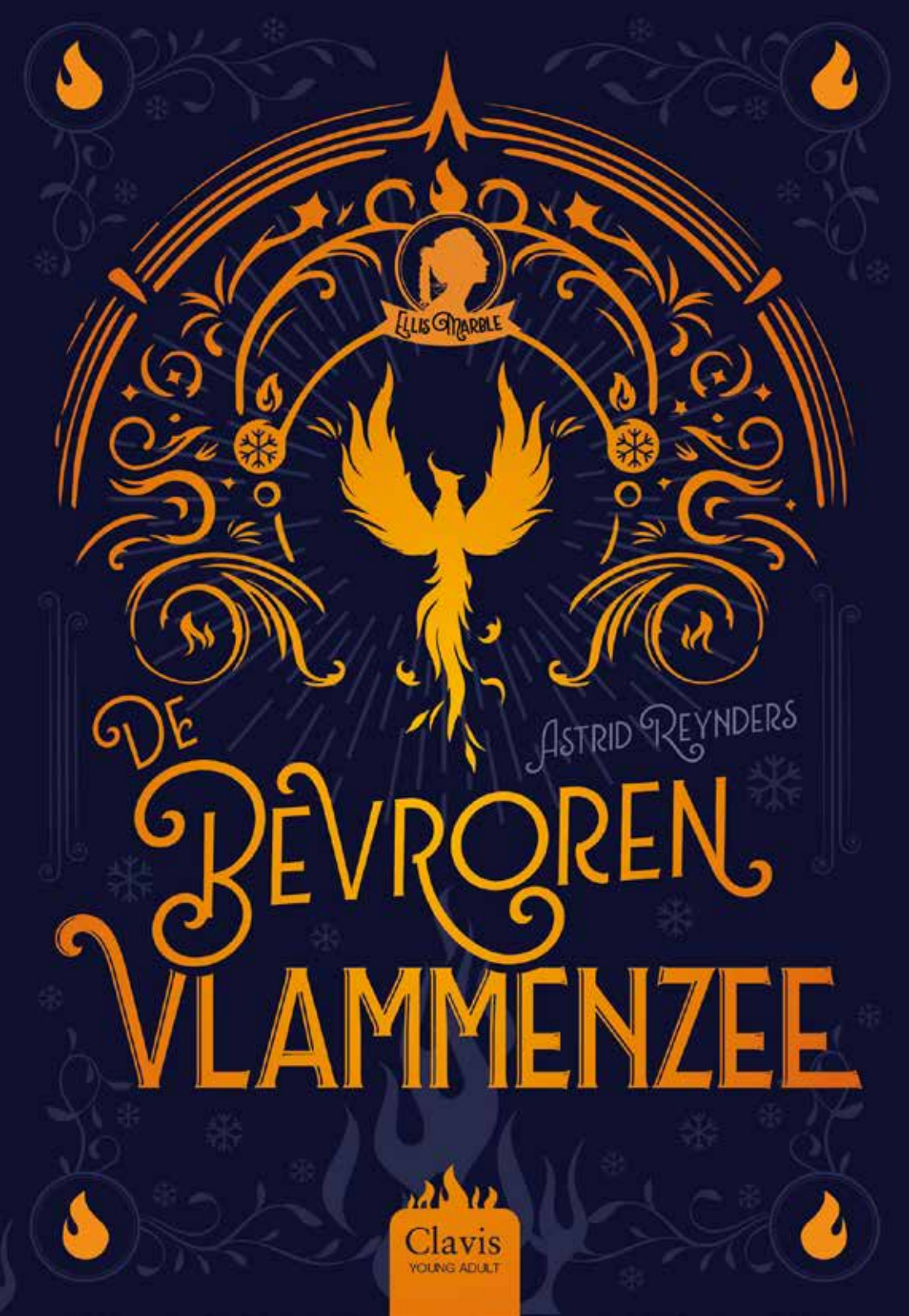
Ellis Marble
Astrid Reynders
De Bevroren Vlammenzee
Clavis
YOUNG ADULT

ONDE

RDOM

Voor iedereen die het vuur
in zichzelf soms even kwijt is

Astrid Reynders
Ellis Marble. De bevroren vlammenzee
© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: dystopische maatschappij, ongelijkheid, liefde, rechtvaardigheid, avontuur
NUR 285
ISBN 978 90 448 5691 0
D/2025/4124/142
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

Ellis Marble
Astrid Reynders
De Bevroren Vlammenzee
Clavis

Hoofdstuk 1

Ik probeer me nog te bukken om de klap van papa te ontwijken, maar ik ben te laat. Ik val op de zanderige grond en een venijnige steek schiet door mijn voorhoofd. Die wordt al snel vergezeld door een kloppend gevoel in mijn oor. Ergens in de verte hoor ik mijn zusje mijn naam roepen. De pijn verstomt het geluid, waardoor haar gil niet echt binnenkomt. Papa klinkt dichterbij. Zijn zware, lichtjes bezorgde stem legt me rustig uit dat het mijn eigen schuld is dat ik geraakt ben, en dat om twee redenen: ik heb het reactievermogen van een luiaard en de concentratie van een goudvis. Mooie metaforen, pap. Volgens mij had mijn tempo er helemaal niets mee te maken. Ik ben veel sneller dan een oud-strijder van tweeënveertig, al durf ik dat niet hardop te verkondigen. Het goudvis-gedeelte komt al dichter bij de waarheid. Het zijn inderdaad mijn gedachten die me in de weg staan. In mijn hoofd zit ik al op de generale repetitie die straks plaatsvindt in Inner Ignis, het grondgebied van de Exceps.

Belachelijk, meer gefocust zijn op een stomme vlaggenchoreografie dan op een klap die je kant op komt. Prima instincten, Ellis.

Papa leert me, zoals hij het aan mama uitlegt, om mezelf te verdedigen. Maar onze bijna dagelijkse trainingen zijn meer dan dat. Hij laat me zien hoe ik echt kan vechten en ontziet me daarbij niet. Hij is net als andere vaders beschermend tegenover zijn dochters, maar toont dat gewoon op een ietwat andere manier. Hij traint me zoals hij zijn jongens op school traint: kordaat en ta-

melijk genadeloos. Triv-meisjes worden normaal gezien niet onderricht in de vechtkunst. Dat hoort niet, het is niet onze taak. Ook Excep-meisjes leren het niet, maar zij oefenen wel om hun krachten te gebruiken. Toch staat papa erop dat we trainen. Hij wil me voorbereiden, zegt hij altijd. Ik vraag me af waarop.

Terwijl ik zachtjes vloek, druipt het bloed langs mijn wang naar beneden. De ijzerachtige geur dringt mijn neus binnen. De druppels landen op de zanderige ondergrond. De kleine cirkels worden groter zodra het bloed zich verspreidt via de korrels. Mijn wenkbrauw vraagt op een pijnlijke manier om mijn aandacht.

'Elliiiiis!'

Mijn zelfmedelijden wordt verstoord door Vesper, die dit keer harder gilt. Haar geduld is duidelijk op.

Met de rug van mijn hand veeg ik het bloed van mijn wang. Als ik mijn hand bekijk, schrik ik.

'Da's niks, El, een gescheurde wenkbrauw bloedt nu eenmaal fel.' Papa gooit een handdoek naar me toe. Het is een beige exemplaar waarop subtiel drie okergele bloemetjes geborduurd zijn. Een van de projectjes van Vesper en mama, om toch een klein beetje kleur aan onze beige wereld te geven. Het zijn paardenbloemen, maar wel kleiner dan hun werkelijke formaat. Best mooi.

Papa reikt zijn hand naar me uit om me overeind te trekken en glimlacht verontschuldigend. Dat mag wel, na die rake klap. Ik maak me al zorgen om Vespers eerste trainingen. Mijn zus is een ongeleid projectiel. Ik kan me niet voorstellen dat ze zich voldoende zal kunnen focussen op papa's plotse bewegingen. Best gek dat ze nog niet gestart zijn met trainen. Ik leer al vechten sinds ik tien was. Niet dat ik de trainingen leuk vind, maar ik ben wel trots dat ze me sterker maken. Ondanks ons gebrek

aan voedsel en ons energietekort voel ik me daardoor toch minder zwak. Mama en papa doen hun uiterste best om voldoende pluspunten te verdienen, zodat we genoeg eten hebben om de dagen door te komen. Sinds kort kan ik daar ook aan bijdragen: ik doe mee in de showband, help op markten en heb me gisteren nog geregistreerd voor een nieuw baantje. Ik wil alles doen om ons gezin wat meer zekerheid te geven.

Papa's uitgestoken hand is bezaaid met kleine littekens. Ik twijfel even of ik op zijn toenadering zou ingaan. Eigenlijk ben ik echt kwaad om mijn gespleten wenkbrauw, al weet ik ook wel dat het mijn eigen schuld is. Hopelijk moet mama mijn wenkbrauw niet naaien en volstaat een pleister om ervoor te zorgen dat ze mooi geneest.

Ik strek mijn arm uit en grijp papa's hand. Met mijn andere hand klop ik het korrelige stof van mijn cargobroek terwijl ik weer op mijn voeten kom te staan. 'Ik kom!'

Na een heel dramatisch 'eindelijk' van Vesper trek ik mijn linnen blouse over mijn hoofd. Daardoor komt mijn elastiekje los en dwarrelt mijn haar in de verse wond. Een scherpe steek prikt opnieuw in mijn voorhoofd. Ik knijp mijn ogen dicht om de pijn te verbijten. Dan raap ik het elastiek op en maak ik een nonchalante knot rechtsonder in mijn nek, ver weg van de wond.

In de keuken staan mama en Vesper over de naaimachine gebogen. Ves houdt aandachtig de stof vast en mama leunt over haar heen om te controleren of de stiksels wel mooi recht zijn. Ik moet lachen om de geconcentreerde frons van Ves. Ik verkies een bloedende-wenkbrauw-training boven dit soort les. Op school moet ik al genoeg handwerkjes doen. Die haat ik.

Als Triv-vrouw hoor ik zulke klusjes allemaal te kunnen en net daarom verzet ik me ertegen. Mocht ik er ooit veel punten mee verdienen, prima. Maar dat is niet het geval. Het is zowat het karweitje met de slechtste verhouding tussen arbeid en pluspunten. Gewoon idioot.

'Meisje toch!' Mama komt overeind zodra ze me ziet en haalt haar voet van de pedaal, waardoor de naaimachine stopt met ratelen.

Vesper staart me aan en slaat haar hand dramatisch voor haar mond. Typisch. 'Wat de –'

Mama legt haar met een waarschuwende blik het zwijgen op. Ves draait zich demonstratief weer om naar de naaimachine en kijkt vervolgens boos naar papa, die achter me staat en zijn schouders ophaalt. 'Ze was niet gefocust, Zinnia.'

Mama rolt met haar ogen. Ze ergert zich aan papa's harde trainingen en de blauwe plekken en wonden die ermee gepaard gaan.

'Ik ben mild, echt. Zulke fouten zouden haar in de realiteit haar leven kunnen kosten.'

Ik vraag me af wat hij daarmee bedoelt.

Mama kijkt even bedenkelijk naar mijn gescheurde wenkbrauw en bijt op haar lip. Daarna trekt ze me mee naar de wastafel, waar ik onder de knipperende gloeilamp kom te staan. 'Het is niet zo'n diepe wond, ik maak die gewoon even schoon.'

Ik haat het gevoel van een wond die wordt schoongemaakt. Je weet dat het moet, maar het doet wel verdomd veel pijn. Het prikt. Het klopt. Maar het is nodig om ervoor te zorgen dat ze geneest en dat ik geen permanent aandenken overhoud aan mijn training.

Mijn liefste Elliot

Ik zag je daarstraks trainen. Een Triv-meisje raakte gewond door een vloedgolf die jouw team opriep om het andere team even kopje-onder te houden. De vloedgolf reikte te ver. Het meisje kon de enorme kracht van het water niet aan en verdween onder het oppervlak. Af en toe kwam ze spartelend boven. Iedereen lachte. Wat haat ik het hoe onverschillig en afstandelijk iedere Excep hier in Mare is ten opzichte van Trivs. Maar jij lachte niet. Aqualara dook machtig en donkerblauw gekleurd op uit de vloedgolf. Ik zag hoe mensen schrokken door de aanwezigheid van een marix zo imposant als de jouwe. Aqualara is erg indrukwekkend als ze jouw intense emoties kanaliseert.

Je ging op haar rug zitten en jullie creëerden een sterke waterstraal om vliegensvlug tot bij de Triv te komen. Aqualara dook naar beneden, jullie visten het meisje op en zwommen omhoog. Je hapte naar adem toen je boven water kwam. Je blik was serieus en je sterke, donkere armen waren opgespannen. Even was ik jaloers op de Triv. Daar lag ze, op de brede rug van Aqualara, met jouw gespierde armen om haar heen.
Had ík jouw armen maar om me heen. Belachelijk. Ik zou zelfs willen verdrinken om je tegen me aan te voelen. Ik zou alles doen om je tegen me aan te voelen. Je duwde met je handen op haar borst en beademde haar mond. Opnieuw was ik jaloers.

Toen sleurde Aneira me weg omdat onze boot naderde, dus ik weet niet of het goed is afgelopen. Vertel je me er snel meer over?

Al mijn liefde,
L

TUSSEN VUUR EN IJS LIGT HAAR WARE KRACHT

Ellis Marble groeit op in Ignis, het vuurdomein van Onderdom, waar de samenleving verdeeld is in Exceptionelen en Trivialen, mensen met en zonder krachten. Haar leven als Triviaal neemt een onverwachte wending wanneer ze als huishoudhulp bij de vooraanstaande familie Flamma gaat werken. Met de hulp van Anwar, hun oudste zoon, ontdekt ze duistere geheimen die de Exceptionelen verborgen houden. Wanneer ze beseft dat haar rol cruciaal is in een opkomende revolutie, komt haar ware kracht naar voren.

Het eerste deel van de Ellis Marble-trilogie, een dystopische roman waarin zelfontdekking, liefde en rechtvaardigheid centraal staan. Voor young adults.

www.clavisbooks.com

Clavis

ISBN 978-9044856910

9 789044 856910

Clavis Uitgeverij – www.clavisbooks.com
Herkenrodeabdij 4b – 3511 Hasselt – België